

FACE IT

DEBBIE HARRY

Met speciale medewerking van

SYLVIE SIMMONS

en gebaseerd op een reeks recente exclusieve interviews

Creative direction door

ROB ROTH

Vertaald door Annemie de Vries

Spectrum

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

OPGEDRAGEN AAN
DE MEIDEN VAN DE
ONDERWERELD

INHOUD

- INLEIDING 9
- 1 LIEFDESBABY 15
- 2 PRETTY BABY, YOU LOOK SO HEAVENLY 29
- 3 KLIKKLIK 53
- 4 ZINGEN VOOR EEN SILHOUET 91
- 5 BORN TO BE PUNK 109
- 6 OPEEN HAAR NA 131
- 7 LANCERING, BELONING 165
- 8 MOTHER CABRINI EN DE BRAND 187
- 9 TERUGKIJKEN 209
- 10 GEEF *VOGUE* MAAR DE SCHULD 231
- 11 WORSTELLEN EN ONBEKENDE STREKEN 267
- 12 DE VOLMAAKTE SMAAK 287
- 13 VASTE GEWOONTEN 317
- 14 DWANGMATIGHEDEN 353
- 15 OPPONEERBARE DUIMEN 379
- BEELDVERANTWOORDING 387
- DANKWOORD 389

LIEFDESBABY

Ze moeten elkaar rond 1930 hebben leren kennen, ik denk op de middelbare school. Jeugdliefdes. Zij was een meisje uit de middenklasse, Schots-Iers, en hij was een boerenzoon van Franse afkomst, die ergens in de buurt van Neptune en Lakewood woonde. Haar familie was muzikaal. Zij en haar zussen konden soms wel de hele dag muziek maken. De zusjes zongen dan, terwijl zij op een afgetrapte, oude piano speelde. Zijn familie was ook artistiek en ook muzikaal. Maar zijn moeder zat in een psychiatrische instelling vanwege een depressie – of een of andere terugkerende zenuwziekte. Onzichtbaar, maar een krachtige aanwezigheid. Het klinkt mij nogal onwaarschijnlijk in de oren, maar zo is het me verteld door het adoptiebureau.

Haar moeder bepaalde dat hij niet geschikt was voor haar dochter. Ze maakte een eind aan de relatie en hun liefde werd afgekapt. Om verder contact te voorkomen stuurden ze haar naar het conservatorium en vervolgens schijnt ze langs concertzalen in Europa en Noord-Amerika te hebben getoerd.

Vele jaren gaan voorbij. Hij is nu getrouwd en heeft een stel kinderen. Hij werkt bij een brandstofmaatschappij, waarvoor hij oliebranders repareert. Op een dag gaat hij naar een klus en

boem – daar is ze. Ze staat tegen de deurpost geleund, met haar haren los en ze kijkt hem aan met die blik. Het is haar verwarming die kapot is... Wat een beeld, hè. Maar ik weet zeker dat ze het fijn vonden om elkaar te zien.

Na al die jaren... Misschien zijn ze wel al die tijd van elkaar blijven houden. Nou, het moet een heerlijk weerzien zijn geweest. Zij raakt zwanger. Hij vertelt haar ten slotte dat hij getrouwd is en kinderen heeft. Zij is woedend en ontroostbaar en ze maakt het uit, maar wil de baby houden. Ze draagt het kind de hele zwangerschap uit en op zondag 1 juli 1945 in het Miami-Dade ziekenhuis, worstelt de kleine Angela Trimble zich de wereld in.

Zij en de baby gingen terug naar New Jersey, waar haar moeder aan ongeneeslijke borstkanker leed. Ze verzorgde hen allebei. Maar haar moeder haalde haar over om Angela ter adoptie af te staan. En dat deed ze dus. Ze gaf haar Angela weg. Zes maanden later was haar moeder dood en haar baby woonde bij een kinderloos echtpaar, ook in New Jersey. Richard en Cathy Harry, uit Paterson, hadden elkaar na de middelbare school leren kennen. Angela's nieuwe ouders, ook bekend als Caggie en Dick, gaven haar een nieuwe naam: Deborah.

En dat is het. Ik ben een liefdesbaby.

Ze zeggen dat je maar zelden herinneringen hebt aan je vroegste momenten, maar ik heb er duizenden. Mijn eerste herinnering gaat terug naar mijn derde maand. De dag dat mijn moeder en mijn vader mij van het adoptiebureau kregen. Ze besloten een uitstapje te maken naar een klein vakantiepark met een kinderboerderij om het te vieren. Ik weet nog dat ik rondgedragen werd en ik heb een heel sterke visuele herinnering aan reusachtige wezens die vanuit de wei op me neerkeken. Ik heb die herinnering een keer aan mijn moeder verteld en zij wist niet wat ze hoorde. 'Mijn god, dat was op de dag dat we je kregen, dat kún je niet meer weten.' Er waren alleen eenden en ganzen en een geit, volgens haar, en misschien een pony. Maar met drie

maanden had ik niet veel vergelijkingsmateriaal. Nou ja, ik had al bij twee verschillende moeders gewoond, in twee verschillende huizen, onder twee verschillende namen. Achteraf denk ik dat ik waarschijnlijk in opperste paniek verkeerde. De wereld was geen veilige plek en ik moest mijn ogen wijd openhouden.

De eerste vijf maanden van mijn leven woonden we in een huisje aan Cedar Avenue in Hawthorne, New Jersey, bij Goffle Brook Park. Het park liep langs de hele lengte van het stadje. Toen ze het land hadden vrijgemaakt voor de aanleg van het park hadden ze daar tijdelijke huisjes voor migrantenarbeiders gebouwd – twee heel smalle appartementengebouwen zonder verwarming, afgezien van een potkachelkje. Wij hadden het huis van de baas van de migrantenarbeiders, dat tegen die tijd zijn eigen kleine CV had en aan de rand van het grote beboste deel van het park lag.

Oak Place

Tegenwoordig hebben kinderen een heel schema aan activiteiten. Maar ik hoorde alleen maar ‘Ga buiten spelen’ en dan ging ik. Ik had daar niet echt veel speelkameraadjes, dus soms speelde ik alleen in gedachten. Ik was een dromerig kind. Maar ik was ook een jongensmeisje. Papa hing een schommel en een rekstok aan de grote esdoorn in de tuin en daarop speelde ik circusje. Of ik speelde met een paar stokken, groef een gat, prikte in een mierenhoop, knutselde iets of ging rolschaatsen.

Het liefst speelde ik allerlei spelletjes in het bos. Voor mij was dat magisch, echt een betoverd woud. Mijn ouders waarschuwden me telkens weer ‘Niet het bos in gaan, je weet niet wie je daar tegenkomt of wat er kan gebeuren’, net zoals in sprookjes. En sprookjes – al die prachtige, griezelige verhalen van de gebroeders Grimm – speelden een grote rol in mijn leven.

Ik moet toegeven: soms liepen er wel enge mensen door die bosjes rond, migranten waarschijnlijk. Het waren echte *hobo's*, die meegereden kwamen op de trein en zich vervolgens in het bos verscholen. Misschien konden ze een klus doen voor de parkwachters: gras maaien of zoiets, en dan sprongen ze weer op de trein en trokken verder. Er waren ook vossen en wasberen, slangen soms, en een riviertje met zijstroompjes en kikkers en padden.

Langs de beken waar niemand kwam stonden de verlaten hutten, ineengezakt op hun fundamenteën. Daar scharrelde ik vaak rond, in de modder tussen de oude, overwoekerde, halfvergane brokken baksteen die uit de grond omhoogstaken. Ik bleef er eindelijk zitten dagdromen. Dan kreeg ik dat enge kindergevoel dat je soms krijgt. Op mijn hurken in de bosjes fantaseerde ik over weglopen met een wilde indiaan en over sumakbessen eten. Mijn vader schudde vaak zijn vinger heen en weer voor mijn gezicht en zei dan: ‘Blijf uit de sumakstruiken, dat is vergif.’ Ik kauwde op die ongelooflijk bitterzure sumakbes en dacht dramatisch: nou ga ik dood! Wat bofte ik met al die enge dingen en ook met de tv en de zedendelinquenten – ik heb er een enorm fanta-

sieleven aan overgehouden waardoor ik een creatief denker ben geworden.

Ik had een hond die Pal heette. Een soort terriër, roodachtig bruin, zo smerig als wat, met borstelig haar, flaporen, bakkebaarden en een baard, en een walgelijk lijf. Hij was eigenlijk van mijn vader, maar hij ging geheel zijn eigen gang. En hij was wild – echt een mannetjeshond die niet was geholpen. Pal was een dekhengst. Vaak verdween hij en bleef dan wel een week weg, voordat hij weer terug kwam geslopen, uitgeput van al zijn amoureuze uitspattingen.

Het bos was ook vergeven van de ratten, honderden ratten. Toen het stadje minder landelijk werd en dichter bevolkt, begonnen de ratten uit te zwermen naar de tuinen en zich door het vuilnis heen te knagen. Dus legden de plaatselijke autoriteiten vergif in delen van het park. Typisch zo'n voorstedelijke mentaliteit en, het moet gezegd, ze vergiftigden alles in die tijd. Nou, Pal at van het vergif. Hij was zo ziek dat mijn vader hem moest afmaken. Dat was echt afschuwelijk.

Maar heus, het was een heerlijke plek om op te groeien: het typische leven in een Amerikaanse provinciestad. Godzijdank waren er in die tijd nog geen winkelcentra. Er was alleen een kleine hoofdstraat en er was een bioscoop waar je voor een kwartje naar de zaterdagmatinee kon. Alle kinderen gingen. Ik was gek op de film. Er was toen nog veel boerenland – glooiende heuvels waarop vee kon grazen, kleine boerderijen die gewassen verbouwden, alles vers en goedkoop. Maar uiteindelijk verdwenen de kleine boerderijen. En waar zij hadden gestaan, verschenen nu woonwijken.

De stad was in transitie, maar ik was te jong om te weten wat 'transitie' betekende of het grotere geheel te kunnen overzien, of er zelfs maar om te geven. Wij maakten deel uit van de slaapstadgemeenschap, want mijn vader werkte niet in het stadje, hij forensde naar New York. Dat niet eens zo ver weg lag, maar god, in die tijd leek het zó ver weg. Het was magisch. Dat

was ook een soort betoverd woud, maar dan een bos dat bruiste van de mensen en het lawaai en dat hoge gebouwen had in plaats van bomen. Heel anders.

Mijn vader ging daarheen om te werken, maar ik kwam er voor leuke uitjes. Eens per jaar nam mijn oma van moederskant me mee naar de stad om een winterjas voor me te kopen bij Best & Co, een gerenommeerd, conservatief, ouderwets warenhuis. Na afloop gingen we dan naar Schrafft's op de hoek van Fifty-Third Street en Fifth Avenue. Dit ouderwetse restaurant was net een Britse tearoom, waar keurig geklede oude dames nuffig aan hun porseleinen kopjes nipten. Heel keurig – een plek om even te ontsnappen aan de drukte van de stad.

Tegen Kerstmis gingen we met het hele gezin naar de kerstboom in het Rockefeller Center kijken. Dan keken we naar de schaatsers op de ijsbaan en bewonderden de etalages van de warenhuizen. Wij waren geen wereldwijze stedelingen die een voorstelling op Broadway kwamen zien; wij waren voorstadbewoners. Als wij naar een voorstelling gingen, dan was het in de Radio City Music Hall, al zijn we wel een paar keer naar het ballet geweest. Daar kwam waarschijnlijk mijn droom om ballerina te worden vandaan – die weer overging. Maar wat wél bleef hangen was mijn opwindning en nieuwsgierigheid over optreden en op een podium staan. Hoeveel ik ook van de film hield, mijn reactie op die livevoorstellingen was lichamelijk – heel sensueel. Dezelfde reactie had ik op New York City met zijn geuren en beelden en geluiden.

Een van de dingen die ik als kind het fijnst vond was als we naar Paterson gingen, waar mijn beide oma's woonden. Mijn vader nam dan graag de achterafwegen, zodat we door de straatjes in de sloppenwijken kronkelden. En een groot deel van Paterson was in die tijd, vóór de veryupping, erg oud en verwaarloosd, bevolkt door buitenlandse arbeiders die gekomen waren om in de fabrieken en zijdeveverijen te werken. Niet voor niets werd Paterson in die tijd 'Silk City' genoemd. De grote watervallen van de